

Зубкова С.О. поетеса [Біографія](#) м. Нікополь, Україна

Поезія козацького края

(Лірика)

Мої вірші...

Я не Ліна Костенко, пробачте мені...
Я пишу свої вірші, як можу...
Рідне сонце цей хист дарувало у сні,
То ж поетом назватись не гоже...
Я люблю рідний край, і напевне тому
В теплі фарби його огортаю...—
Рід свій давній люблю, бо належу йому –
В світі щастя без нього не маю...
І болить мені Доля нелегка його,
Знаю велич, біду й добру душу –
Щирим словом звернусь до народу мого,
Розбудити від чар чорних мушу...
Прожену геть брехню і зневіру, і страх...
Пригорну, наче рідну дитину –
Пробудись, Рідний Роде, бо час вже настав...
Час пізнати вже й світлу годину...
Народити Великих і Гордих Синів...
І Коріння своє відродити...
Щоб нарешті Народ мій боровся і смів...
По землі своїй гордо ходити.

2005 р.

*** **Усі ми родом із села...**

Село, село... калина край долини,
Вузька стежка, маки, волошки –
Кого не хвилювали ці картини?
Хоч в кожного в житті свої шляхи...
Село нас вчило в поле залюбитись,
У синь небес і в руки трударя... –
Село змогло і Рід наш сохорити,
Та ще свята прабатьківська земля.
Тому й бентежить нашу душу поле,
Вузька стежка, що в життя вела,
Тому й хвилює радістю і болем –
Що всі ми з вами родом із села !

1999 р.

* * *

(Пух тополиний залетів у коси,
Його не змиє й повінь весняна...
Весна минула, але серце досі
Не вірить, що не вернеться вона...)

Дерево-доля

У Божім саду є багато дерев,
Величних, казково чудових
Квітучих ліан і високих берез –
Зелених, як в наших дібровах...
А в самому центрі – галявина є,
Розкинулась крона над нею...
То Дерево-Доля, що вік нам дає –
Зв'язок воно має з землею...
Коли нам лелеки дитинку несуть,
Листочок малий виростає...
І довго ще потім листочки ростуть,
До поки життя в нас триває...
Буває, що падає листя тоді,
На нашій землі хтось вмирає,
Росте твій листок, доки жити тобі –
Ніхто свого часу не знає...
Листочок, до часу, ніхто не зірве,
Собою тебе не заступить...
То ж кожен від долі одержить своє –
І навіть секунди не купить !

2001р.

Рідний степ

У степу за селом біля ставу
Яре жито тепер зацвіта,
Тихо – тихо в степу, тільки вітер
Ніжно коси житам запліта...
Степ без краю, лиш жайворон в небі,
Дзвінка пісня над степом брентить...
Степ замріяний, наче дримає,
І замріяна неба блакить.
Біжить стежка вузька через жито

І зникає, десь там в даліні,
Ця палітра степів України –
Найдорожча у світі мені...
Ще день-два і осиплються квіти,
Що буяють тепер у житах...
Лиш небесна блакить й жовте жито –
Рідний степ, як прабатьківський стяг!

2003 р.

Пахуче зілля

Зірвала букет із гілок деревію,
В горщечку стоїть на столі,
Від терпкого духу неначе п'янію,
Пригадую пройдені дні.
Те перше кохання солодке, жагуче,
Що грало як рання зоря...
У травах купались зелених-пахучих –
Йшла кругом голівка моя...
Минули роки... у дітей моїх діти...
Буває ж, як в небі блакить –
Я знову вертаюсь в хмільне оте літо
І зілля пахуче п'янить...

2000 р.

Обман

Прийшла до нас золотокоса осінь,
У небі журавель махнув крилом...
А я в природи крихту літа прошу –
Тому напевно «Бабине» прийшло...
Та чи на довго «Бабине» дається?
І гріє й пестить, але то обман...
Вже завтра листопад дощем полетіть,
Й потягне із степів густий туман ...

2003 р.

Осінній сум

Осінь заметіль пожовклий лист зриває,
Під килимом м'яким ледь вигляда асфальт...
Приємно шурхотить, та серце завмирає
Від дивної краси і від осінніх втрат...
Що нас чекає там, за жовтим листопадом?
Чом викликає він ці дивні відчуття?
Так сумно восени, а листя пада-пада...
І до осінніх втрат не має співчуття...
Весна в цей парк прийде в зелений лист убрана,
Пробетіть первоцвіт, вернеться журавлі...
Душа ж моя болить, як давня-давня рана –
Осінь заметіль, чого чекать мені?..

28.10.2006 р.

Дарунок природи...

З краплин цілющої води
Природа виплекала жінку,
А в глибину душі її
Поклала негасиму зірку...
Ще висоту і синь небес,
І ніжну пісню солов'їну,
І мрії, й чудо всіх чудес –
На вік дала, не на хвилину...
Таємні чари всіх ночей
Від щедрості їй в душу вклала,
І ніжність, в погляді очей,
І таємниче покривало...
Пройшли віки, змінився світ,
Природа внесла корективи,
Але «краса врятує світ» –
Жінок немає некрасивих!..

2006 р.

Чарівна ніч...

Дрімає спраглий степ в обіймах ночі,
Щось місяць зорям тихо шепотить...
Мрійливо квіти закривають очі,
Чекаючи – ось дощ закапотить...
Вдивляюся у ніч, у купол неба –
Яка краса! – весь світ з жаги тремтить
Сп'янілим зорям, вічності не треба –
Згорають за одну чарівну мить...
Не думають, що жде печаль, розлука,

І чорна зрада, біль і забуття –
Стріла «Амура», випущена з лука!...
Влучає без жалю і каяття...
А степ дримає... зорі в небі сяють,
І буйні трави набирають цвіт,
Життя іде, закохані... кохають –
Чарівна ніч, чарівний білий світ!..

2004 р.

Знов снігами зима

Знов снігами зима сонну землю вкрива...
Засинає земля, завмирає...
А згадай, як цвіла на Купайла вона –
Полетів десь той цвіт, вже немає.
Як Перун пустував біля Дани-води,
В щасті Дана до нього летіла,
І забула, любові не знають Боги,
Так коханою бути хотіла...
Все змінилось, дихнула морозом зима...
Дана кригою й снігом накрилась...
Десь Перун полетів, і лицяння нема!..
Лиш земля білим пухом курилась...

2005 р.

Шепіт квітів

Шептали тихо восени квітки...
Що гинуть, в'януть і втрачають сили
Мороз вже опалив їх пелюстки –
Вони ж не доцвіли, недолюбили...
Я слухала і душу жаль проймав
За цю красу яскраву, ніжну...
Зима прийде і квітів цих розмай,
Накриє покривало білосніжне...
Негадано скотилася сльоза,
Чи дощ осінній здумав крапати...
Чого шкода?.. Лиш квіти ці хіба?..
А може і мої... осінні втрати?..

2004 р.

* * *

Пейзажі осінні яскраві, барвисті...
Застигли калини в червоному намисті,
Ген яблука стиглі звисають на гілці,
І око милують в садах чорнобривці...
А далі:
Тумани, дощі, тихий сум журавлиний,
Опалений лист, горобці на калині,
Хитають вітри посивілу тополю... –
Лиш, осінь, прошу – обійди мою долю

2006 р.

☐☐☐ **Завжди так було...**

Весна похмура і холодна,
У небі просвіту нема,
Свої права здавать не згодна
Її височество зима...
Та все одно зима не вічна,
І їй на зміну йде тепло...
І ця погода істерична
Мине, бо завжди так було...
У небі сонечко заграє,
Вернуться в край наш журавлі,
Весняна пташка заспіває,
Зрадіють і старі й малі...
Сад зацвіте тут яблуневий,
Калина квіти одягне –
Трава зелена наче килим,
Кульбабка лише де-не-де.

Весна 2003 р.

Не хочу серце☐ Кам'яне...

Якось хлопчина молодий
Співав про нелегке кохання,
У коваля просив – благав
Залізне серце з «наковальні»,
Я слухала бланання ті,
Наївні, але щирі – милі...
І уявила...що б в житті
З залізним серцем я б зробила:
Усе було б мені – дарма!

Нещастя і людські страждання,
І смерті й голод, і війна,
І зради, й роки без кохання –
Була б тверда, немов граніт,
Бездушна і як лід холодна...
Вже б не страждала, як раніш,
Як бачила б дитя голодне...
Не бачила б краси навкруг,
Нікого в світі не любила,
Не мала б друзів і подруг... –
Ні! Я б себе в собі убила !
Не хочу серце кам'яне,
Залізне й з іншого металу... –
Залишу серденько своє,
Щоб і кохало і страждало.

2000 р.

Віденський бал

Звучить давно забутий вальс...
У танці молодість кружляє –
Я знову пригадала Вас...
Чому?., сама того не знаю...
Чи наяву, чи то був сон,
В мою весну, забуту майже,
Юнак негадано ввійшов...
І закружляв в обіймах вальсу...
Я зберігаю все життя
В своїй душі, як мрії крила,
І вальс, і дивні почуття,
Які відкрити Вам не сміла ...

2006 р. осінь

Купальська ніч

□□□□ (Ніч кохання)

На березі Дніпра хмільні Купальські ночі,
Чарує і п'янить святий вогонь багать...
Купайло – молодий всіх закохати хоче –
Спішіть любить, спішіть...бо роки так біжать
Святкові небеса Перуна стріли крають,
А грім гучний віща, що купол літа вже...
На березі крутім, всю ніч пісні лунають,
І Лада для життя, кохання береже...
Ген-ген вода несе вінки з голів дівочих,
Слідкують юнаки, де чий віночок впав –
Вогнем своїх багать очистив всіх охоче
І папороть на щастя Купайло дарував!...

2004 р.

Як згадаю...

Три берези і стара ялина
В тихім сквері, на схилах Дніпра,
Нагадали про край той, єдиний,
Де замріяна юність пройшла...
Тут мій дім, і онуки, і діти,
У степах, в Подніпровім краю,
А згадаю... – готова летіти
На Поділля у юність мою...

2000 р.

Моя колиска...

На Поділлі давно народилась...
Шепетівка – колиска моя,
Тут дитинство на юність змінилось,
Вперше чула тут спів солов'я...
Тут високі дуби і берези,
Тут блакитні граніти ростуть –
Це України святі обереги...
Добрі, чуйні тут люди живуть...
Пісня в радість, робота на славу,
І солодка джерельна вода...
Прожила я в цім світі немало –
Найщасливіша тут я була!
Краю рідний, до нині кохаю
І ліси, й солов'я і людей –
Ти перлина Подільського краю...
Пригортаюсь до рідних грудей!...

1999 р.

* * *

Із неба сонце посміхалось,

В садах буяв весняний цвіт –
Раділа й я, тебе діждала...
Радів здавалось, цілий світ!
Пройшло з тих пір багато років,
Ти старший вже, ніж я тоді...
Похмуре небо, сніг порошок –
Не тепло матері твоїй...
Зрадій, хоч раз, всміхнись щасливо...
Хіба багато я прошу?
Єдиний мій, – життя то диво...
Байдужість кличе за межу...
Дарунків я твоїх не хочу,
(Ти знаєш все життя моє)
Тепло б твоє взяла охоче,
Мені його недостає...

2002 р.

* * *

Присвячую С.Борозному

Весна минула наша й щедре літо,
Уже зібрались в вирій журавлі...
В житті вже все було, все пережито –
І раптом ... – ми лиш вдох на всій землі...
Моя остання журавлина пісне,
Тобою марив певно все життя...?
Шкодую, що кохання наше пізніе –
Радію, що ти є, любов моя!
Живу лише тобою, любя – мила,
І дихаю, про тебе всі думки...
Ти сон мій наяву, моя єдина,
Дарунок Долі за мої «гріхи»...

О Доле-Доле, щедра на дарунки!...
Мої тепер і небо, і земля!...
Осінні ці, негадані стосунки –
Даруєш мені, Доленько моя!...

2003 р.

Козацькі вуса

Немає в світі, як козацькі вуса,
Як гляну, в грудях серденько замре,
Моя ви згуба, радість і спокуса –
Все віддаси, бо кров кипить – зове...
А ще коли в очах вогонь палає
І мова Українська на вустах...
Я вмерла, у живих мене немає –
Ні сором не зупинить... а ні страх!
В яким краю є ще такі геройські
І романтичні й горді козаки?..
А поцілунок... не купить й за гроші –
Забудеш про роки і про гріхи...?

М. Швайці. 2000 р.

□□□□ **Хвилі слів...**

Вогні палали над рікою,
Лунали берегом пісні,
Коли негадано з тобою
У ніч чарівну стрілись ми...
Похмуре небо тої ночі,
Кресали стріли вогняні,
А грім підтримував охоче
Слова, що ти шептав мені...
Душа збентежена тремтіла,
Хмеліла, грішна, без вина,
До тла згоріти захотіла,
На хвилях слів твоїх пливла...

2004 р.

* * *

В пам'ять про Юлія Басараба

Спадає білий цвіт
В засніженім саду...
Пройшло вже скільки літ,
А я до тебе йду...
І знов в цвіту земля
І небо голубе,
Як ти сказала перший раз –
Я так люблю тебе!
Літа пройшли, як сон,
Як чар, як дивина...
І скроні нам давно
Вже – вкрила сивина...
Та не забудь мені
Той поцілунок твій,
Що опалив мене тоді

Як вітер степовий...
Й онуки підросли,
Але хвилює нас:
І степ, і ковили...
П'янять зірки весь час –
Допоки ми живем,
Нам не забудь ті дні...
Те (перший раз) – люблю тебе!..
І поцілунок твій!..

2003 р.

□□□□□ Розчарування

Давно не бачилися ми...
Роки водою прошуміли,
Та несподівано, в юрбі,
Я раптом погляд твій зустріла...
Душа збентежилась на мить
І серце в грудях защеміло...
Я ж не могла без тебе жить,
Та мить одна лиш - все змінила...
На моїх скронях сивина,
В очах погас вогонь кохання,
Що сталося, не моя вина,
А лиш моє розчарування...
Тож не лови мій погляд знов,
І не тривож по телефону –
Багаття згасло... і тепло
Даремно не шукай у ньому!..

2002 р.

«Лісова пісня»

Живе твій ліс, без краю і початку,
Високе небо синьо – голубе...
У кожен рік нову дубову кладку –
Лукаш закоханий кладе...
Жива верба, де Мавка зимувала,
Сестер – берізок, піросла сімя...
І Лісового радо зустрічала,
У Ніч Купальську пісня лісова...
І ти живеш: у пісні солов'їнній,
В калині, що квітує навесні,
В серцях людей, у мові України –
Прекрасна Мавка рідної землі!..

2004 р.

Осінній зорепад

□□□ 2006 року

Осінній зорепад, глянь, захмелілі зорі
Спішать відчуть шалену мить в житті...
Все ближче до землі, та у її просторі –
Горять зелені, сині, голубі...

Наталі

Ти диво є, Ти чиста як роса...
Жадана, наче спраглому криниця...
Ти ніжна, наче радості сльоза,
І райдужно – яскрава, як жар птиця...
Ти тиха, наче в заводі вода...
Бурхлива й сильна, як весняна повінь...
Прекрасна Ти, прекрасна як весна...
Й поважна Ти, неначе стигла осінь...
Бо чари у тобі Богинь землі:
Мокоші, Дани, Лади, Рожаниці... –
Життя не жаль, душі не жаль мені
За погляд Твій, за крапельку з криниці...

Скажіть мені зорі...

Скажіть ясні зорі, за що я караюсь?
Ви ближче до Бога, спитайте його...
Якщо за гріхи, я вам щиро покаюсь –
Хотіла лиш щастя від Бога свого...
Ні злата, роскош... – лише слів не лукавих,
Уваги, тепла... все мене обійшло...
Чи Доля моя в полинах заблукала?..
Бо що я бажала – стежок не знайшло.
Віршам лиш своїм розповісти захочу,
(Як Муза крилата у гості зайде)
Про ніжне кохання Купальської ночі...
Про те, чого кожен в житті своїм жде...

1.2007 р.

Журба

То не журба, що скроні в сивині...
І очі вже не сяють, як раніше,
І що ховать доводиться мені
Печаль свою за посмішки завису...
І не журба, що втрати не вернеш,
Що не здійснились кращі сподівання...
Не в тім, що як хотілось не живеш...
А в тому, що стомилась від чекання!..

Басаврюки

Як навесні сади буяють,
Й хмільні співають солов'ї –
Жінки закохані бувають...
Як кажуть: «трохи не свої»
У квітах (знали мудрі люди)
Жили колись «Басаврюки»,
Що спокушали, чарували...
В любовні хащі нас вели...
Спокусник може, дуже вміло,
Наслати чари... і тоді...
Не витримать спокуси... в діло
Піде весна, підуть пісні...
Покличе в небо за собою...
І шовком вистелить стежки –
І диво станеться... весною...
Ми віримо у їх байки!..
Віки минули вже... забули

Ми витівки Басаврюків,
Але в трояндах і в примулах,
Їх чари линуть із віків!..
Мабуть тому і нині жінку,
П'янить одержаний букет,
Що Басаврюк у кожна квітку –
Спокусу клав насамперед!..

На Хортиці

Нас Хортиця, як рідних зустрічала:
Буяли – квітли трави степові...
Шовкові ковилі під ноги клала...
І опяняли співом соловії...
Ми на високім березі Дніпровім
Сиділи колом, як в старі часи...
По той бік скелі – свідки свят і воєн...
Вдивлялись у нових синів Русі!

2005 р.

Україна

Душа твоя, це пісня полонини,
Троїстих музика музик,
Це стиглі ягоди калини,
Це шум струмків і бистрих рік.
Це сині гори, степ широкий,

Старий замріяний Дніпро,
Дівчата щирі, кароокі,
Й біленьке лагідне село...
Це поле стиглої пшениці,
І піт старого косаря –
Волошки це, це маки в житі,
Це спів хмільного солов'я...

Літній дощ

Літній дощ на Дніпрі,
Мов туманом все вкрив –
Бульбашками пішов над водою...
Шелестять комиші...
Чи то плач, чи то спів?
Виграє контрабас за рікою...
Жартівливий Перун
Біля Дани пірнув...
Дощ – тумане, це ти дозволяєш...
Стис за руку пустун,
До грудей пригорнув...
А казав, що в «кохання не граєш»...

2005 р.

Колись давно...

Колись давно, як ще чудес чекали,

У ніч чарівну папороть цвіла...
Вогні купальські берегом палали –
Надії, віри, юності пора...
Горіла ватра, тихо мліли зорі...
Лукаво місяць з неба поглядав...
Сам Бог Кохання царствував на дворі...
Кохання незабутнє дарував!...
Погасли зорі й ватра на світанні...
І ніч Купальська канула в літа –
Лиш диво квітка першого кохання –
Лишилась наче мрія золота...

2000 р.

Серпень

Пішло туманом літо в осінь...
Хоч серпень лише на дворі,
Та холоднішають вже ночі,
І все коротші літні дні...
Змінилось щось, і невблаганно
Зникає літо в далині,
А осінь в сивому тумані –
Шукає владні важелі...

2005 р.

* * *

Кленовим листям землю застеляє
Замріяна осіння заметіль...
Це щедра осінь свій банкет справляє,
У вирій проводить журавлів.
Радіє... свіжим вітром і туманом,
Дощем холодним землю обійма...
Коротша день... ледь мерехтить світанок...
А за туманом, сива йде зима...
Мороз на річці лід свій перший ставить...
Народжується сонце... коляда...
Вона піснями нове сонце славить,
Й з-за хмарки посміхається весна!...

Онучці Юлі

Останній дзвоник проспівав сьогодні,
Буяє лист дерев, завітчані сади...
Та щирих сліз ви зупинить не в змозі...
Бо залишили школу назавжди...
Пройдуть роки, ви будете мудріші,
Хтось інше місто для життя знайде,
Але зробили перші кроки, діти,
Ви з міста над Дніпром й гімназії «Едем».

2004 р.

Спогад

Це ж скільки ми не бачились з тобою?
Онучці вісімнадцятий пішов...
Від зустрічі ні радості, ні болю...
Він вже минув... давно-давно пройшов...
Ми постаріли, ніде правди діти,
Літа пройшли... обоє вже не ті...
Я не одна... онуки, друзі, діти...
А як тобі, чи таланить в житті?..
Чи й досі є кохання, свіжі мрії...
Чи все пройшло... всьому своя пора...
Простила за нездійснені надії...
Чужі давно... хоча перо й взяла!

2004 р.

Лиш мить

Ой, козаче молодий,
Чом очима маниш?..
В мене син... вже майже ти...
Як на це ти глянеш?..
Закружляв мене у танці
Молодий, чорнявий...
Закружляв немов дівчину,
Легінь той лукавий...
І здалось на мить єдину –
Я ровесниця його...
Як давно танку такого
У житті вже не було...
Танцювала і забула,
Шо літа пробігли...
Ноги самі в танці тому,
Як в юності бігли...
Голова вже пішла кругом

(Наче й справді молода)...
Не судіть, я прошу, строго –
То була лиш мить одна.
У житті все пролетіло,
Наче танець вогневий...
Коли серце не палає –
Ти неначе мрець живий!...

2003 р.

Весна

Жадана і мрійлива –
Весна спішить до нас...
Хтось любить осінь сиву,
А я й весняний час...
Небес блакитна просинь
Від теплих днів хмільна...
П'янить прощанням осінь,
Пробудженням весна!...
Берізки в ситець вбрані...
В мереживі бруньок –
Танцюють на майдані
Замріяний танок...
Травичка ніжна-ніжна...
Ледь вигляда з землі,
Тюльпан на тонкій ніжці,
І крокуси малі...
Усе радіє нині
Сподіваній весні...
І радо на калині
Вже хтось співа пісні...
Ну як же не радіти,
Як не любить її? –
Всміхаємось як діти,
Спокусниці весні!..

2007 р.

Осінь пора...

Осінь пора знову в гості прийшла,
В барвисті обнови ліси одягла...
Дерева у золоті і оксамиті –
Осінім туманом й дощами умиті...
Ялина зелена всмінулась калині,
Сумує верба золотава в долині,
Ген клен кучерявий над яром схилився,
Червоно – багряний дубок зажурився...
Берізоньки білі ще марять про літо,
Та птахи у вирій зібрались летіти –
Пора ця розлука і радість буття...
Надія на зустріч і нове життя!..

2000 р.

□□□

Життя така чудова мить

Чи й справді Бог нас тим скарав?..
Як на землі велів нам жить,
Коли для смерті – вічність дав,
А для життя – одну лиш мить???
Здається Бог добром хотів

Всіх рівно одарити,
Коли всім проявам землі –
Щедроті став ділити...
Біда, брехня, хвороби, страх,
Печалі, смерть і лихо...
В велику чергу стали враз,
Неначе їх лиш кликав...
Стоять покірні й тихі всі
(Ніхто й оком не кліпав),
Перелічив їх Бог усіх –
Й по повній кварти всипав...
Коли на дні, щедрот отих,
У торбі залишилось –
Прийшли Надія, Ніжність, сміх,
Порядність, Справедливість...
Веселі, щирі, гамірні...
Круг Бога колом стали...
Й своєї долі на землі –
У нього зажадали...
Бог розділив оте... між них,
Що в торбі залишалось...
Тому – то кожному із цих –
Мізер щедрот дісталось...
Нас не карає Божа Сила,
Навчає лиш добро цінить...
Дарма, що в смерті вічність ціла –
Життя... така прекрасна мить!!!

2004 р.

Не чекай

Не чекай, і не згадуй про мене...
Псе пройшло, відболіло давно...
Не вернись вже ніколи до тебе –
Вмерли всі почуття все одно...

Розтоптали давно чудо – квітку,
Що у серці цвіла навесні,
Розірвали в душі ніжну нитку,
Не з єднати її і у сні...
В небесах птах без крил не літає...
Без води – не шумить водограй...
Без довіри – любові немає...
Без любові – добра не чекай!!!

2006 р.

* * *

Ніжне-ніжне листячко ліщини,
Яблуня в рожевому вінку,
Набирають цвіт в гаю калини,
Чути десь далеко – «Ку-ку-ку».
То спішить весна, пора крилата,
Що приносить спогади мені
Про мій рідний край, про рідну хату,
Що залишив там, в Галичині.
Пригортаю гілочку ліщини,
Що зростала в рідному краю,
Ніби повертаюсь в Батьківщину,
У буренну молодість мою.

2008 р.

С. Борозному

Не забувай, козаче милий,
Що скільки б жінці не було,
В її душі не гасне мрія,
І нерозтрачене тепло.

Закохались колись

Закохались колись в землю сонце і сніг...
Кожен пестить її, зігріває...
Взимку пухом м'яким, сніг накриє її,
І до серця свого пригортає.
Хоч не літня пора, та Ярило «горить!»...
І сніг тоне... все ж сили не рівні...
Тож замерзла б земля, коли б сонце на мить...
В її очі не глянуло дивні...
В саму душу його, диво-очі землі,
Докір свій і свій біль посилали...
Бо Ярило не міг взимку гріти її –
То й вкривалась пухкими снігами.
А улітку наш сніг за землею тужив...
На зимові часи сподівався...
Як чекати зими бракувало вже сил –
Благодатним дощем проливався...
Так ведеться здавна, сніг і сонце дарма
Суперечку ведуть вже віками...
Доки люблять вони, то зігріта земля –
Влітку сонцем, а взимку снігами...

Залізно нам нову весну чекати,
Бо вже, й не осінь в нашому дворі,
І зиму теж нелегко покохати...
Бо не вернуться «наші журавлі»...

2007 р.

Лютий

По весняному зранку сонечко сія...
І неба голубінь сьогодні з ранку –
Я бачила сама, ліщина одягла...
Сережки, і пташа співа веснянку!
А по обіді, сніг лапятий повалив...
То Лютий потішається забаві –
«Я Лютий є... і вже доводив й говорив,
А ви чимдуж сережки одягали!»...

2006 р.

ЗА ВІКНОМ ВЕСНА...

Скрізь ліхтарики ніч повісила,
Зорі в небі вогнем горять,
Посміхається місяць весело...
Я ж сумую, не можу спать.
Зачекались вже весну красну ми,
Хоч лютуй, снігом сип кругом...
Крізь твої сніги, в нічку ясну цю –
Жде весна під моїм вікном...
У фату вдягне вишні й яблуні,
В оксамит огорне стежки –
Ой, зима-зима, щось не жаль мені,
Що минають твої часи...

Дух хліба

Дух свіжоспеченого хліба –
Приємніший всіх пахощів землі!
Знайомий з прадіда і діда –
Дарунок щедрий й дорогий мені...
У нім енергія священна
Снігів глибоких, і дощів рясних,
Мороз, і спека полуденна,
Натхненна праця, і веселий сміх!!!

2006 р.

Пізнє цвітіння

Чом ти цвітеш духмяно п'яна,
Осіння яблуна в саду?..
Твоє цвітіння, наче рана,
«Болить» для інших, на біду...
«Шу-шу», всі радили, судили:
«Чи є у неї голова?» –
Вона ж цвіла... й собі на диво,
Неначе вперше лиш цвіла...
Не думала, що далі буде,
Що всохнуть може навесні,
Що вороги і друзі судять... –
Жила цвітінням, як у сні...

Блакитні очі

Ласкаві, ніжні... блакитні очі...
В них синь небес і моря глибина –
Забудеш з ними і дні, і ночі...
їх жар ховає хвиля крижана.
Палкий їх погляд – вогнем опалить,
А потім ніби в кригу занесе...
То заборонить, то знову манить –
І біль, і радість погляд цей несе...
Такі жагучі, такі сміливі,

Такі беззахисні і чарівні,

Прекрасні, милі й завжди мінливі –

Немов волошки в полі зіцвіли...

2003 р.

Золотою сльозою...

Стік мій скарб у вогні золотою сльозою...
(Як я довго і тяжко хворіла тобою...)
Потім... довго жила я, немов нежива –
Я тебе не корю, винна може й сама...
Все минає колись, все іде в небуття...
Непотрібні, коханий колись, каяття...
Захворіти не хочу вже більше тобою –
Стік мій скарб у вогні... золотою сльозою...

* * *

За добро заплати – тричі більшим добром...
Будеш завжди себе поважати,
А коли за добро розрахуєшся злом –
Можеш більше добра не діждати!..

Щем душі...

Солодким щем, мою бентежить душу...
Як і колись, тепер цвітуть сади...
Все, як колись, але забути мушу,
Тебе коханий, – чи щасливий ти?
Усе пройшло, немов струна зірвалась...
А як яскраво наш вогонь палав,
Ще па'мятаю... як все починалось,
Та не збагну, чому вогонь вщухав...
Вже не горить душа... усе погасло:
Не кличуть очі, і не звуть вуста,
Лишь пам'ять повертає мить прекрасну,
Коли садок весною зацвіта...

2003 р.

Не дозволю!

Сиві скроні, не ті уже очі,
Не легка, як раніше сама...
Та не вірю... і вірити не хочу,
Що підходить холодна зима...
Ніби вчора до школи ще бігла,...
Ніби все лише вчора було –
Як у сні, життя мимо пробігло...
І усе, чим жила, «загуло»!...
Щоб не плакати – пісню співала...
Намагалась прикрасити життя...
Тепер бачу, що час марнувала –
Бо усе враз пішло в небуття...
Стисну зуби, і серце, і волю...
Доле, дай одну пісню хоча б –
Я тепер вже собі не дозволю,
Марнувати дарований час!

2000 р.

Велика таїна

Любов – велика таїна...

Це ніжна квітка, це дарунок...
Жадана й трепетна вона –
Неначе перший поцілунок!...
Оберігай любов завжди,
І поважай її й обожнюй,
Як найдорожчий дар прийми –
Одержує цей дар не кожний!..

2005 р.

Не є каприз

Секрет мабуть, козаче, знаєш,
Умієш жінку заманить,
Про інше поняття не маєш –
Вогонь без «хмизу» не горить...
Затухне іскорка й зачахне...
Прекрасне, дивне почуття –
Кохання ладаном не пахне,
Коли іде у небуття...
Як хочеш, щоб тебе кохали,
То не шкодуй свого тепла,
Цю істину давно всі знали,
Й не є каприз мої слова!..

2001 р.

* * *

Ніхто не прочитає слів,
Колись написаних для тебе...
В вогні останній вірш згорів –
А попіл полетів у небо...
Померла й та, котру «любив»...
Я бачила її могилу...
Живе вже інша... Й диво-див! –
Вона б тебе не полюбила!..

2005 р.

* * *

Вітрами занесена з рідного краю,
Ген там у степу, сиротою стоїть...
Висока береза, й до нині не знає,
За що її вітер тут кинув колись...
Але до сьогодні плаче надію,
Хоча руховій опалив її лист,
Та спрагла душа зігріває ще мрію –
Вернутись в далекий, омріяний ліс...

2003 р.

* * *

Не віриш ти в чудо кохання,
Єдине із справжніх чудес –
У тебе лиш плотські бажання.
Як кажуть: «свій секс інтерес»...
Мені дуже шкода, та мушу...
Сказати у вічі тобі...
Хто зрадив, хоч раз, власну душу –
Живе, як хробак у багні!..

2001 р.

Лютневий сніг...

Лютневий сніг – весною пахне...
Хоча морозить, віє, хурделить...
Та кличе Колодій вже літо красне.
І перша пташка з Вирію летить.
Не холоди, мороз, не треба...
Бо все, поглянь, живе і хоче жить,
А те, що нині сипле з неба –
Водою весняною побіжить...

Дружині

О ім'я твоє, незрівнянна – кохана,
Всі чари небес щедра Доля дала.

Ти ніжність, любов, найрідніша, жадана –
Дружина і друг, добра фея моя!
Люблю, як колись, а можливо і більше,
Бо знаю тебе краще всіх на землі...
І осені дні будуть гріти не гірше,
Ніж ті, незабутні для нас обох, дні...
І то не журба, що старієм з тобою,
Бо всяка пора свої чари дає...
Ми й власну любов пронесемо з тобою,
І вірність, і ніжність, і щастя своє!
Будь завжди весела й здорова, кохана,
Мені так потрібна усмішка твоя...
Знай завжди – одна ти лиш в світі жадана,
Мій друг і порадник – дружина моя!

2002 р.

Подаруй

Подаруй мені, милий, троянду...
Як колись, в свої мрії візьми,
Прошепчи про кохання «легенду»,
Захисти від неволі крильми...
Щастям очі мої запалають,
Знову прийде весни відчуття,
Оживе давнє все, пригадаєм...
Юність, ніжні слова, почуття...
Не журись, що старієм з тобою –
Ми ж у парі багато вже літ...
Кинь, як кажуть, об землю журбою! –
Лиш душа, то є дар, диво-цвіт!...
Найрідніший, люблю наче вперше,
Ніби в ту, незабутню весну...
І любов нашу – сердься, не сердься...
Як вогонь крізь літа пронесу.

2003 р.

* * *

З купальського вогню, у серце іскра впала...
Та вітру не було, вона й не запалала...
Ніхто не помічав, а серце тихо тліло,
І необачне скоро – усе до тла згоріло...

2000 р.

* * *

Пустим є життя, без кохання й надії,
Всміхнись у годину сумну,
Минають роки, і гірчать кращі мрії,
Неначе напій з полину...

Не зовіть

Ще не звіть мене жити до себе,
Бо напевне не вийшла пора –
Серед друзів, я жінка ще з себе,
А у вас... стану бабця стара.
Однодумців я маю і друзів,
У їх колі і рівна, й своя! –
Чужа, діти, я в вашому крузі...
І у тому вина не моя...
І не ваша вина в тому, діти...
Різні погляди, вік, відчуття –
В вас не знаю себе де подіти,
Що сказати, щоб було до пуття...
Не було щоб вам соромно, діти,
Бо у мене на все погляд свій...
Ще не хочу умом вашим жити –
Розум маю допоки ще свій.
Тож не звіть мене жити до себе,
Хочу жити і далі сама...
Й зла на мене таїти не треба –
Дайте жити до поки жива!...
Останній день січня
На синьому небі, враз сонце заграло,
Всміхається радісно, щиро землі...
Хоч січень на дворі, зима дала право...
Погодою правити юній весні.
Мороз невеличкий, і снігу немає...
«Потішся» – всміхнулась лукаво зима –
А завтра...і сніг, і мороз загуляє –
я в лютому «танцями» правлю сама!!!

2004 р.

Мій онучці

Моя мила, тобі дев'ятнадцять,
Яка дивна прекрасна пора!
Дев'ятнадцять – це мрії про щастя...
(Я також молодією була).
Моя рідна, життя наче казка,...
Все буває: і радість, й печаль...
Збережи у житті кожну краплю –
Бо не вічне життя в нас нажалю...
Моя доню, живи довго-довго...
Знай, життя... то бурхлива ріка...
Будь кохана й люби серцем добрим –
У любові немає гріха!!!

2005 р.

Братам

Було у матері: вас троє
І я одна при вас росла,
Хоч без щедрот, але в любові
Родина у війну жила...
А потім і розруху, й голод
Усі разом пережили...
Пізнали злидні, лютий холод,
Але родиною були!
А далі Доля розкидала
По світу нас, та все ж завжди...
Де б не була я пам'ятала,
Що в мене рідні є брати...
Забрала смерть вже маму й тата,
І брата з нами вже нема,
Ми посивіли, але свято
Я знаю в світі не одна!
Що ми є Рід, одна Родина,
Що на своїй землі живем...
На ній лише, той Рай єдиний –

Його ніде більш не знайдем...
Нас на землі тепер лиш троє...
Тепер вас двоє й знову я...
Тож будьте дужими обоє –
Мій захист і моя сім'я!

2003 р.

«ЖАЙВОРОНКИ»

Добре пам'ятаю, хоч була мала,
Жайворонків мати у цей день пекла...
З борошна і дріжджів, з здобом й яйцем...
Жайворон, як справжній – ось змахне крильцем...
Полетить за хмари, принесе весну...
Молоду, веселу, добру, чарівну...
З'являться у лузі трави й квіти вмить,
На полях робота дружно закипить!!!

2002 р.

* * *

Переборю себе, а нині гину...
Забуду, не згадаю, бо не варто,
Любить більш не захочу до загину –
Тобі любов пусте... мені не жарти...

НЕ НАЗИВАЙ ЛЮБОВ ГРІХОМ...

Не називай любов гріхом,
Це й радість, й щастя, й біль пекучий..
Це мрії, сльози – це любов...
Вона підносить й душу мучить.
Вона спустошує тебе,
Але й до хмар підняти може...
Вона і біль душі дає,
Та як без неї жити, Боже!
Кара життя, кара не раз,
Як без любові жить не можем...
Та все ж любіть, не гайте час –
Любов не гріх, це крила Божі!!!

2002 р.

* * *

Ніхто з нас того не хотів –
«Солома» до тла догоріла,
Ти знову кудись полетів...
Я навіть душі не зігріла...
Спокійно без жалю живи:
Не кайся, не згадуй – не треба,
Солома ж так швидко горить...
То сон був, міраж, дар від Неба!

Ти не дивуйсь

Ти не дивуйсь, що полум'ям згораю
Під поглядом очей твоїх гарячих...
Забуть тебе не маю сил, хоч знаю,
Що не для мене, сокіл, ти одначе.
При зустрічах хмелію від кохання...
І помираю з смутку, як не бачу...
Скажи мені, за що такі страждання?
Невже тобі нічого я не значу?..
Чи може помиляюсь я, соколе,
Й ти теж плакаєш почуття подібні,
Ще прилетиш колись до мого двору,
І скажеш – «ти найвище небо в світі»...

2007 р.

Край дитинства

Поле і покоси,
І дитинство босе
Пам'ять береже... й селянський труд...
І коня гнідого,
Рідного такого,
Наче свисну лиш, і буде тут!
Ніби йду по полю –
Пшениці по пояс...
Степ легенду шепотить нову:
Кінь летить у полі
Слід за вітром вольним -
Дзвін копит вже чую наяву...
Де ж ти, рідний коню,

Може під горою...
Знаю, коню, я тебе знайду,
І в одну хвилину
Вискочу на спину
І не гриву руку покладу...
Ой, поля пшениці,
І вода з криниці,
Ви щораз приходите у сні...
Білий цвіт калини,
Й туга журавлина –
Не дають забути вас мені...
Працьовиті люди,
Як же вас забути?
Щедрість ваших душ і доброту,
Де в світах буваю...
Рід не забуваю,
І його частину золоту!
Ой, гнідий мій коню,
Прилітай за мною,
І у край дитинства забери...
Пригадаєм, коню,
Ночі, водопої...
І круті Дніпрові береги...

26 березня 2007 р.

Заблукала...

Заблукала Доля в китицях калини...
Довго вже блукає, стежку не знайде,
Десь кричить-гукає криком журавлинним,
Що до щастя стежку снігом замете...

2007 р.

Нажаль

Сьогодні земля зачарована...
Весільне вбрання одягла –
Дерева стоять, як мальовані,
І ковдра на землю лягла...
Ялини, тополі і сосни
Накинули білу вуаль...
Прийшли нареченими в гості,
Але ненадовго нажаль...

2000 р.

Віє хурделить...

Віє, хурделить, морозить село...
Снігом, неначе, весь світ замело,
Лютий не хоче позицій здавать –
Зорі зубами з небес стукотять!
Згодом все ж прийде жадана весна,
З вірію птахів покличе вона...
Пролісок перший проб'є білий сніг –
Прийде «великдень» нам – свято для всіх!
Літечко-красне дари обіцяє...
Трави пахучі на луках плекає,
Вишні й черешні завжди дарувало –
Ніч найкоротшу... і свято Купала!
Щедро – багата і осінь приходить...
Сонце «старіє»... тумани... надходить
«Бабине літо», а потім «Покрова» –
Вкриє снігами село моє знову!

Пробач мені

Вишневий цвіт під ноги тихо пада,
Як і колись, в весняному саду...
Не знаю, чи ти будеш мною рада –
Тепер тобі я, наче сніг, впаду...
Давно-давно, летів теж цвіт додолу,
І літо майоріло в далині...
Тоді пройшов я мимо твого двору...
Тепер іду, чи ти простиш мені?
Не цілував я твої карі очі,
(Помандрував в незвідані світи)...
Пробач мені за теплі літні ночі,
І за весняний буйний цвіт – прости!..

Квітень 2007 р.

Одкровення...

Мені б за щастя... у зимовий вечір,
Забути холод всіх моїх й ночей,
Сховатись за надійні рідні плечі,
Чи ніжно пригорнутись до грудей...
І не потрібні розкоші, палати,
Банальні і зачовгані слова,
Що я жадана хочу відчувати... –
І хай хмеліє з щастя голова!!!

До дня Св. Валентина

Хто не чекав з нас першого кохання?
Хмеліли солов'ї і ясени.
Щаслива мить, осяяна коханням,
Котре приходить пізно восени...
Тепер адреналіну вже не треба,
Лиш розуміння, ніжність, співчуття.
Тепло душі Вас підніме до неба,
Прекрасні ці осінні почуття.
Кохання пізніше окриляє душі,
Життя продовжить. З ним забудеш враз,
Що сиві вже... і що онуки наші
Кохання зустрічають вперший раз.
Прийміть його без страху і вагання,
Не кожному дарується воно.
І хай вогонь осіннього кохання
Зігріє ніжним, лагідним теплом.

Чому?

«Як джміль цілує пелюстки,
Йому на зустріч лине квітка...
Чом не гориш вже більше ти,
Чому зника любов безслідно?
Чому вбиваєш у собі,
На що була молитись згодна...
Чом не підтримуєш в житті,
Й холодна, наче лід холодна...
Куди поділись почуття,

І ніжність слів і поцілунків,
Лиш ворожнеча й відчуття
Кінця занедбаних стосунків...
Чому вбиваєш і в мені,
Що я плекав немов дитину... –
Не нарікай, як пригорну
Чужу, в свою лиху годину...»
Ще довго плакався один
Старий досвідчений п'яниця –
«А почуття пішли туди,
Де оковитої криниця!..»?

2007 р.

* * *

Один «басаврюк» зчарувати хотів,
У небо манив за собою...
Речами своїми і поглядом грів,
Хмарки розганяв наді мною.
А я сумнівалась – чи варто кидать
Все те, в що вросла душею,
Чи варто на мову солодку зважать,
Щоб стати для нього своєю?
Та й досвід вже маю. Не дай знову Бог...
У тій іпостасі побути –
Не легко одному, та важче удвох...
У двох самотнім бути.

2003 р.

* * *

Літній дощ і Дніпро...
Як давно це було...
Тоді в серці жива ще надія
Кращим всіх на землі
Ти здавався мені,
Хоча розум казав – марна мрія,
Не хотілось тоді
Розум чути мені –
Серце й розум не друзі в коханні
Літній дощ на Дніпрі,
Мов наснився мені,
Щоб убить в мені мрії останні.

2000 р.

Бабине літо

Тиха ніч, повний місяць в тумані,
Світять в небі зорі немов ліхтарі:
Я лишилась одна... В цім питанні
Не щастило мені у житті.
Ніби тіні ідуть перехожі,
Мимо мене, і тануть в імлі.
Не скажу я тобі – «Мій хороший», Ти –
«Кохана» не скажеш мені...
«Літо бабине» швидко минає...
І в холодній, самотній порі,
Я напевне не раз пригадаю
Тихі зорі і очі твої.

2000 р.

* * *

Жінкам тридцять дев'ять, допоки вони
Такими себе відчують...
Є дар в них великий, вони щовесни
Як квіти в саду розквітають.
Цвітуть ніжно-ніжно (що робить весна?)
І зорями очі їх сяють...
Дарма пізня осінь й холодна зима,
Коли дивоцвітом буяють.
Дай, Боже, лиш кожній з них щастя і тепла,
Щоб кров не студилася в жилах,
Щоб кожна кохана й жадана була,
Що старість прийде не тужила.
Даруйте їм квіти, кохання, тепло –
Сторицею Вам повернеться.
Як жінка щаслива, так завжди було,
То добре Родині живеться.

2008

* * *

Зорі яскраві мов квіти,

Місяць рікою пливе,
Маки червоні у житі –
Все в нашій пісні живе.
Чари купальської ночі,
Ватра горить знову й знов.
Милі замріяні очі,
Віра, Надія, любов...
В ніжній мелодії пісні
Мов зупиняється час...
Ти не знайдеш в цілім світі
Пісні такої як в нас!

2007 р.

* * *

Чому плаче душа весни?
Чому плаче душа весни?
Чому сум і печаль навіває?
Не шукай в тім поетів вини –
Нічیهї вини тут немає...
Тихо падають з листям з дерев
Наші мрії й летять з журавлями...
Відчай-туга за душу бере,
Що зима вже блукає гаями.
Жовтим листям убравши ліси,
Літо й осінь зійшлись у двобою...
Долю власну, проси не проси, –
Вкриє осінь її сивиною.

2008 р.

Знову ніч на Хортиці

Дрімає спраглий степ в обіймах ночі,
Щось місяць зорям тихо шепотить,
Тремтливі квіти закривають очі,
Чекаючи – ось дощ закапотить...
Вдивляюсь я у ніч у купол неба –
Яка краса, земля з жаги тремтить.
Сп'янілим зорям вічності не треба –
Згорають за одну чарівну мить!
Не думають, що жде печаль, розлука,
Що може прийде біль і забуття –
Стріла Амура випущена з лука...
Влучає без жалю і каяття.
А степ дрімає, зорі в небі сяють
І квіти й трави набирають цвіт,
Життя іде. Закохані кохають –
Чарівна ніч, чарівний білий світ...

Пригадай

Другу

Через роки життя, пригадай вечір теплий,
І далекі вогні на Дніпрі,
Повний місяць, шай край, ясні зорі у небі –
Жартома наша Доля звела нас тоді.
Наше літо пройшло, осінь мітила скроні,
Мліли зорі і місяць палав...
Ти пішов самотній, сумний і сторонній
Свою душу нікому відкрити не бажав.
Ми чужими були і чужими лишились,

Та за зустріч ту вдячна тобі...
А все інше мабуть мені тільки наснилось –
Тихі зорі і очі сумні...

2008 р.

І поважно й жартома...

Рай на мене, либонь, не чекає...
Бо занадто люблю все земне.
Хай Боги мої Рідні скарають –
Лебединим коханням мене.
Не благаю розкош-самоцвітів,
Ні надії на вічне життя –
Дайте лише в коханні пожити
Й разом милим піти в небуття.
Все віддам, що надбала, до краплі,
(Для коханого серця не жаль)
Я, Боги, вас звичайно не кваплю,
Але часу у мене обмаль.

2003 р.

□□ Жоржинова любов

Пані Надії і пану Миколі

Стрітись нам не судилось,
Як співали в саду солов'ї,
Десь у мріях лишились
Всі весняні надії мої...
Зацвітали жоржини
Й журавлі затужили в гаю...
Серед китиць калини
Я знайшов ніжну квітку мою.
- Не журись, що не рвали
- Ми з тобою цвіт білий калин.
- Ти мене зчарувала
- Чаром пізніх осінніх жоржин.
Доля мабуть судила
Восени нам зустріти весну.
Не журись моя мила –
Я до серця тебе пригорну.

Осінь, 2008 р.

Самотності

В надвечір'ї самотності стрілись,
Біля битого шляху життя.
Запалити багаття хотіли,
Та вогню було обмаль в серцях...
Іскра ніжності ніби й пробігла,
Та мабуть заслабкою була...
Випав сніг і хурделиця біла
Їх самотні серця замела.

1998 р.

Відчуй

Відчуй, коханий, осені страждання,
Як сиплеться її пожовклий лист,
Коли надія помира остання,
Коли життя втрачає всякий зміст...
Зима прийде і замете снігами
Осінній лист червоно-золотий...
Скажи мені, що буде завтра з нами?
Ну приголуб мене, коханий мій.

2000 р.

* * *

Зрадлива Доля знову обминає...
За гріх який вона дана мені?
«Мое кохання» інша обнімає,
Блаженно посміхається у сні...

2006 р.

Обоє помилились...

Віддала б я тоді –
Кров до краплі тобі.
На Голгофу пішла б, як Месія.
Ти для мене був всім
У моєму житті –
Моя радість, любов і надія.
Я ж у тебе була
Не одна... Не одна.
Ти спокусу не міг подолати...
Не зумів у мені
Ту, єдину знайти,
Котру нині надумав шукати...
Все змінило життя.
Ти не той, я не та.
Радість, мрій й надії змінились.
Не потрібні тепер
Непотрібні слова –
Ми обоє тоді помилились...

2008 р.

* * *

За вітром іскри в ніч летять,
Багаття догорає.
Спить степ. Лиш зорі миготять
Й Дніпрова хвиля грає...
Хто в ніч таку колись, хоч раз
Бував на Подніпров'ї –
Не раз згадає ще той час

Із тугою й любов'ю.
Згада знову ніч, степи,
І крик нічної птахи,
І тихий шепіт ковили,
Долини й байраки...
За вітром іскри в ніч летять,
Багаття догорає,
Спить степ... Лиш зорі миготять
Й Дніпрова хвиля грає...

2006 р.

Жартома і всерьйоз

Всі щастя в Бога ми благаєм,
Та де його на всіх нас взять?
Щасливими не всі бувають,
А для поетів щастя - зась!
- Хай пишуть вірші, хай страждають,
Нехай упроголодь живуть...
Тоді напишуть, начертають –
Нещастя вкаже вірну путь!
Коли поет сам не пізнає,
Не вип'є гіркоти життя.
То що він в біса начертає,
Не доведе й зміст до пуття...
Бува киди їм Бог кохання,
Щоб грішну душу підігрить...
Поети люблять, як в останнє –
Вони лиш здатні так любить.
Та нещасливі і в коханні,
Згадайте Лесю і Франка,
Шевченка всі вірші останні –
Поетів Доля нелегка.
Тому поет Вас змусить плакати,
Підніме весь загал на бій,

Та Небо, дай ще кілька крапель
Йому кохання... Боже мій!

2007 р.

Друзям

Життя біжить, без жалю, ставить мітки.
Ми вже не ті... Нам не сімнадцять літ.
За віком всі ми майже однолітки –
То ж добре знаєм де кому болить...
Бажаю щиро Вам ще довго жити
В здоров'ї і достатку... и кожна мить
Надію, Віру і Любов хранити
І друзями своїми дорожити.
Зустріньте ще в житті палке кохання,
Без страху запросіть його в свій дім,
Хай здійсняться усі Ваші бажання,
Приємних весен Вам і нехолодних зим.

2008 р.

* * *

Коханням лише світ живе весною.
П'яніють від кохання солов'ї

І шепчуть ніжно, сповнені любов'ю,
Про вік забувши, сиві ковилі...

Іванове щастя

Ти сумуєш за тим, що було і пройшло...
Пам'ятаєш всі пам'ятні дати...
Як колись добре вам удвох в парі було –
Твоє щастя, що є що згадати.
В інших доля лукава, нещира була.
Неласкава, недобра, зрадлива...
Одурила й на згадку лиш смуток дала.
Їм нема що й згадати. Можливо.

Даремно не мани

Ти не мани своїм крилом,
Повір давно вже не літаю,
Бажання й сил таких не маю –
То ж не мани мене крилом...
Коли літала. Світ здававсь
Мені, далеким і байдужим.
Один лиш ти, зрадливий друже,
Милішим від усіх здававсь.
Який чарівний був той час...
Згадай, як я тебе любила.
Та зрада крила опалила
І душу спепелила враз!

1999 р.

* * *

Наталії Петраш. (Канада)

Де б не була, запам'ятай
На все життя, Наталю,
Твоя земля, твій рідний край
Завжди тебе чекає.
Жили тут прадіди твої,
Тут дух їх залишився
І рідні корені... в землі
За котру батько бився.
Не забувай солоних сліз,
Молитву мами тиху.
За рідний край і за народ,
Щоб обминало лихо.
Можливо десь тепліш тобі,
Або зручніш, не знаю,
Та лиш чомусь на цій землі
Душа завжди співає.
Храни в душі, не забувай
Своїх батьків, родину –
Люби і завжди пам'ятай
Про рідну Україну.

Січень, 2008 р.

Вороття немає

Неначе пісочний годинник,
Життя наше тихо біжить.
Стікає, стікає невпинно –
І раптом... лишилась лиш мить.
Душа заболить від безсилля,
І серце як пташка тремтить –
Бо старість природи свавілля...
Признайтесь, хто хоче старість?
Захочемо час повернути,
Спочатку почати життя,
Минулі помилки забути...
Та як в те знайти вороття?

Січень, 2009 р.

Вдячна вам...

Я вдячна Вам за тихі вечори,
Мандрівки наші рідними степами...
Велике диво, що не говори,
Що Доля нам дала зустрітись з Вами.
На все життя залишиться в душі
Приємна згадка про цю осінь – знаю...
А місячну дорогу на Дніпрі,
Можливо, що не раз я ще згадаю!
Як очі чарував нам шовк води,
Як місто в даліні цвіло вогнями,
Й опалий лист багряно-золотий
Тихенько шуркотів в нас під ногами...
Згадаю і подякую судьбі
За відчуття, котрі подарувала,
Покаюсь щиро Вам, у цім житті

Від неї вже дарунків не чекала.
Осінь, 2008 р.

Джерело: □ Зубкова С.О. Поезія козацького края [Текст] / С.О. Зубкова – Нікополь. 2009 – 136 с.

Переведення в електронний вигляд: Мирончук М.С

На нашому сайті Ви маєте змогу ознайомитися з творами письменників та поетів Нікопольщини:

- [Нікополь літературний](#)

[У разі використання матеріалів цього сайту активне посилання на сайт обов'язкове](#)

